

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΑΜΟΝ ΣΙΜΕΝΕΖ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΡΟΖΙΤΑΣ

Η αισθηματική ιστορία της Ροζίτας 'Αλβαρέζ έχει τρεις διαδοχικές φάσεις, από τις πιο περιέργες και τις πιο ξαφνικές που της έφεραν τον αληθινό έρωτα, την ευτυχία. Η Ροζίτα ήταν μια όμορφη νέα είκοσι χρόνων με πλούσια μαύρα μαλλιά και δυο μεγάλα έξυπνα και φλογερά μάτια. Ζούσε μαζί με τον πατέρα της, τον κτηματία σενιόρ 'Αλβαζέρ, σ' ένα από τα πιο αριστοκρατικά προάστεια της Μαδρίτης και είχε την εξαιρετική τύχη να έχει τρεις περιπαθείς κι' άφωσιωμένους θαυμαστάς που την ελατρευαν με τρέλλα και ήταν πάντα έτοιμοι να θυσιάσουν ακόμη και τη ζωή τους για μια ματιά της, για ένα χαμόγελο. Κ' οι τρεις τους ήταν τριάντα περίπου χρόνων, νόσοι, με τα ίδια σχεδόν γουστα και με την ίδια κομψότητα. Τον ένα τον έλεγαν Πέδρο Μαράντε, τον άλλο 'Αλφόνσο Περέζ και τον τρίτο Ροδόλφο Καμιέντε. Κανείς δεν αγαπούσε τη Ροζίτα περισσότερο από τους άλλους και κανείς δεν κατάφερνε να της φανή πιο ευχάριστος, πιο θελκτικός, πιο έρωτευμένος. Ποιος λοιπόν από τους τρεις θα κατακτούσε την καρδιά της; "Επρεπε να συμβη κάτι, να ξεχωρίση ένας από τους τρεις! Μά πώς; Με ποιόν τρόπο; Κανείς δεν ήθελε να πικράνη τους άλλους, γιατί ήξερε πως θα έχανε άμέσως την αγάπη της Ροζίτας.

Ένα απόγευμα ωστόσο που είχαν πάει κ' οι τέσσαρες ίππασως το γειτονικό δάσος, τ' άλογο της Ροζίτας αφήνιασε ξαφνικά κι' άρχισε να τρέχη σαν τρελλό στην άκρη ενός θαράθρου. Οι τρεις νέοι τα έχασαν για μια στιγμή, μα συνήλθαν γρήγορα και σπηρούσαν τ' άλογά τους για να τρέξουν κοντά στη νέα. Μά το άλογο του Ροδόλφου οσάτισε άξαφνα κι' άρχισε να φέρνη βόλτες στο ίδιο μέρος. Τ' άλογο πάλι του Πέδρο τρόμαξε και δεν έννοουσε με κανένα τρόπο να προχωρήση. Μόνο τ' άλογο του 'Αλφόνσου χύμηξε μπρυστά, άκολουθώντας τον δρόμο που είχε πάρει το αφήνιασμένο άλογο της Ροζίτας. Ο 'Αλφόνσος, με τον τρόπο στην καρδιά, λοξοδρόμησε από ένα μονοπάτι, πέρασε πίσω από ένα μικρό λόφο και ξαφνικά θρέθηκε μπροστά στο άλογο της Ροζίτας. Με κίνδυνο τότε της ζωής του, πήδηξε κάτω άρπαξε το άλογο της Ροζίτας από τον χαλιό και τρέχοντας μαζί του τό έσπρωχνε προς την αντίθετη μεριά του κρημνού, ώσπου σιγά-σιγά τό ανάγκασε να σταματήσει τον τρελλό καλπασμό του.

Η Ροζίτα τότε κατάχλωμη έγειρε στην άγκαλιά του και έτοιπως ήταν μισολιπόθυμη, θρήκε τη δύναμη να του ψιθυρίση με πάθος :

—'Αγαπητέ μου 'Αλφόνσο, δεν θα ξεχάσω ποτέ πως σ' ας χρωστώ τη ζωή μου!...

Και γύρισαν ύστερα σφιχταγκαλιασμένοι κοντά στους δυο άλλους φίλους που είδαν με πίκρα, ότι είχαν χάσει τό παιγνίδι κι' ότι η τύχη είχε ευνοήσει τον 'Αλφόνσο. Ωστόσο, κανείς τους δεν θέλησε να παραδεχθή πως ήταν νικημένος. Μά, όπως κι' αν ήταν, έπρεπε να παραμερίσουν, να περάσουν στην σκιά, ν' αφήσουν ελεύθερο τον 'Αλφόνσο. Δεν υπήρχε καμιά άμφισβησία πως έτσι θα φερνόταν κι' αυτός, αν θρισκόταν στη θέσι τους. Κ' είχαν άρχισει στ' αλήθεια ν' αποτραβιούνται σιγά-σιγά, χωρίς να πάσουν να είνε φίλοι της Ροζίτας, όταν ύστερ' από λίγες μέρες ένα άλλο ξαφνικό γεγονός άλλαξε την κατάσταση και έδημιούργησε ένα δεύτερο ήρωα, όπως θα δητε...

Μια νύχτα, ή έπαυλις της Ροζίτας άρπαξε φωτιά. Τό μικρό αριστοκρατικό προάστειο άναστατώθηκε και οι τρεις φίλοι που περνούσαν εκεί πέρα τό καλοκαίρι με τις οικογενειές τους, έτρεξαν από τους πρώτους στον τόπο της συμφοράς.

Η έπαυλις του σενιόρ 'Αλβαρέζ ήταν τυλιγμένη στις φλόγες! Οι υπηρέτες, έντρομοι, είχαν καταφέρει να σώσουν τον άφέντη τους, μά ή Ροζίτα, που καθόταν στο δεύτερο πάτωμα, είχε αποκλεισθή από τις φλόγες και κινδύνευε να καη!... Οι τρεις νέοι, δίχως να συλλογισθούν τίποτε άλλο, ώρμησαν μέσα στη θύρα και χάθηκαν πίσω από τους

καπνούς της φωτιάς που έβγαιναν από τις πόρτες κι' από τα παράθυρα. Σε λίγο, άκούστηκαν χαρούμενες φωνές κι' ο Πέδρο παρουσιάσθηκε στην είσοδο της θύλλας, κρατώντας στην άγκαλιά του λιπόθυμη την όμορφη Ροζίτα. Οι άλλοι δυο δεν είχαν μπορέσει να φτάσουν στο άπάνω πάτωμα κι' αναγκάσθηκαν να όρμήσουν έξω, από την πόρτα του κήπου, για να σωθούν.

Ο Πέδρο, όλόχαρος, με μια άγρια έκφραση θριάμβου στο πρόσωπο, άκούμπησε τη Ροζίτα πάνω σ' ένα πρόχειρο φορείο και προσπάθησε να τη συνεφέρει. Εκείνη σε λίγο άνοιξε τα μάτια της, τον κύτταξε κατάπληκτη, κατάλαβε τί είχε συμβη και του έσφιξε τό χέρι, ψιθυρίζοντας:

—'Αγαπητέ μου Πέδρο, δεν θα ξεχάσω ποτέ...

Μά δεν μπόρεσε ν' άποτελειώση τη φράση της. Τα ίδια ακριβώς λόγια είχε πει έδω και λίγες μέρες στον 'Αλφόνσο. Κοκκίνισε λοιπόν από την ντροπή της κι' άξαφνα παίρνοντας μια τολμηρή άπόφαση, τον άγκάλιασε, όπως ήταν σκυμμένος από έπάνω της και τον φίλησε στο στόμα.

Ο 'Αλφόνσος είχε χάσει τό παιγνίδι. Ο ήρωϊσμός του Πέδρο τον είχε κάνει να περάση στο περιθώριο. Μά εκείνος που ήταν πιο άξιολύπητος από τους δυο, ήταν ο Ροδόλφος. Αυτός θρισκόταν στη σκιά. Ωστόσο είχε μια μικρή έλπίδα. Πως ή τύχη βοηθήσει τους δυο άλλους; Γιατί δεν θα μπορούσε να βοηθήση κι' αυτόν; Τό μεγάλο μυστικό ήταν ή ύπομονη. "Επρεπε να περιμένη. Κι' έτσι, μισότρελλος όπως είνε όλοι οι έρωτευμένοι, δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να όνειρεύεται σεισμούς και καταστροφές και να βλέπη τον έαυτό του ήρωα, όπως ήταν οι δυο άλλοι αντίζηλοί του, ο 'Αλφόνσος και ο Πέδρο. Μά, για κακή του τύχη, ή μέρες περνούσαν δίχως να συμβαίνη κανένα έξαιρετικό γεγονός.

Κανένα; "Ε, όχι. Κάτι είχε γίνει εκείνες τις μέρες. Από τη δεύτερη μέρα της πυρκαϊάς ή Ροζίτα φαινόταν σαν να είχε αλλάξει λιγάκι. Τα μάτια της είχαν χάσει εκείνη τη ζωηρή λάμψη τους κι' από τα χείλη της είχε σβύσει τό χαμόγελό της.

Μια παράξενη, άδιόρατη μελαγχολία έκανε λιγάκι σκοτεινό τό πρόσωπό της.

—'Εγώ θα φταίω γι' αυτό... συλλογιζόταν ο Ροδόλφος. Τί θέλω και μένω έδω πέρα, κοντά της. Τί περιμένω σαν άνόητος; Γιατί δεν θέλω να καταλάβω πως είμαι ένας παρείσακτος. Τό καθήκον μου είνε να δώσω έγώ πρώτος μια λύσι όριστική σ' αυτήν την κατάσταση... Πρέπει λοιπόν ν' άποχαιρητήσω τη Ροζίτα και να φύγω.

Κι' έτσι τό απόγευμα της ίδιας ήμέρας που έκανε αυτές τις σκέψεις, πήγε στη θύλλα του σενιόρ 'Αλβαρέζ και θρήκε μόνη στο σαλόνι την αγαπημένη του Ροζίτα. Και τότε θρέθηκε μπροστά σε κάτι που δεν τό περίμενε ποτέ του!

Μόλις άνοιξε τό στόμα του και πρόφερε τα πρώτα άποχαιρητιστήρια λόγια, ή Ροζίτα έγειρε στο ντιβάνι και ξέσπασε άπότομα σ' αναφυλλητά.

(Συνέχεια στη σελίδα 44)

«Η Ροζίτα έγειρε στο ντιβάνι και ξέσπασε σ' αναφυλλητά...»

ΜΑΥΡΑ ΚΙ' ΑΣΠΡΑ ΜΑΛΛΙΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 14)

«Αρχισα ν' άσπρίζω...»

«Ο Ζάκ ξέσπασε σ' ένα ήχηρό γέλιο.

—Μά τί πειράζει; Έκανε. Μήπως δέν είσαστε ή ίδια; Μήπως αλλάξατε καθόλου;

«Εκείνη δέν τού άπάντησε. Ήταν τώρα σοβαρή, σάν κι είχε αλλάξει στ' αλήθεια.

—Λένε, ψιθύρισε κατόπιν, πώς με τó ξερρίζωμα μιās άσπρης τρίχας, άσπρίζουν έπτά άλλες τήν ίδια μέρα. Νά, κυττάτε: ξερρίζωσα αύτή τήν άσπρη τρίχα, τήν πρώτη που παρουσιάσθηκε στα μαλλιά μου. Θέλω νά γινω κάτασπρη!...

—Λουίζα, αγάπη μου, τής είπε τότε ο Ζάκ, τó μεγάλο μυστικό τής ζωής είναι νά ξέρη κανείς νά περιμένη...»

—«Έχεις δίκη, Ζάκ, τού άπάντησε μ' ένα τρυφερό χαμόγελο. Έσύ μάλιστα πρέπει νά είσαι ευχαριστημένος, γιατί δέν περιμένεις άδικα!

Και δειλά, σάν ένα μικρό κορίτσι, έγειρε στήν άγκαλιά του, καταλαβαίνοντας πώς ήταν μάταιο νά θέλη ν' αντισταθή στη μοίρα. Η μάντισσα είχε δίκη. Ο άνδρας με τ' άσπρα μαλλιά που θά τήν έκανε γυναίκα του ήταν ο Ζάκ Πιρέ. Κι' εκείνη, τόν παντρεύτηκε μ' όλη της τήν καρδιά. ΖΑΝ ΝΤΟΡΣΑΙΝ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΡΟΖΙΤΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 33)

—Μη φεύγεις, Ροδόλφε... τού ψιθύρισε κατόπιν με κλάματα.

«Εκείνος τά είχε χάσει και τήν κύτταζε κατάπληκτος.

—Ροζίτα!... Ροζίτα!... έκανε, σαστισμενος. Τί έχεις; Γιατί κλαίς;

«Εκείνη τότε σήκωσε τó κεφάλι της, τού έδειξε τó δακρυσμένο πρόσωπό της και τραβώντας τον κοντά της, τού άπάντησε:

—Δέν θέλω νά φύγης, Ροδόλφε... Πώς θέλεις νά μ' αφήσης μόνη; Έγώ, έσένα μόνον αγαπώ!... Στήν αρχή πίστεψα πώς αγαπούσα τόν Άλφόνσο. Μά γρήγορα κατάλαβα πώς δέν μπορούσα νά τού δώσω τήν καρδιά μου. Έπειτα, για λίγες μέρες πίστεψα πάλι πώς αγαπούσα τόν Πέδρο που με είχε σώσει από τή φωτιά. Μά δέν ήταν αγάπη, τó αίσθημα που ένοιωθα γι' αυτόν. Ήταν ευγνωμοσύνη! Κι' αυτό τó κατάλαβα, όταν σέ είδα νά υποφέρης κρυφά, δίχως νά λές τίποτε, όπως κρυφά υπέφερα κι' έγώ... Ω, έσένα σέ βοήθησε ή τύχη περισσότερο από τούς άλλους, γιατί έσύ δέν μου έσωσες τή ζωή κι' έτσι δέν μπορώ νά αισθάνωμαι για σένα ευγνωμοσύνη, παρά μόνο αγάπη, μιá μεγάλη και τρελλή αγάπη!...

Κι' έτσι ή Ροζίτα Άλβαρέζ παντρεύτηκε τόν Ροδόλφο Καμιέντε, τόν πιό τυχερό από τούς τρεις θαυμαστάς της.

ΕΝ ΙΣ ΓΛΕΝΤΖΕΣ ΚΑΙ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ ΤΟΥ 18ου ΑΙΩΝΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 41)

Και ξανακαθίζοντας στήν θέσι του, παρακολούθησε ως τó τέλος τήν παράστασι.

«Όταν επέστρεψε σπίτι του, θρήκε τή φωτιά σχεδόν σβυσμένη και έπεσε νά κοιμηθῆ.

«Εξαφνα όμως, κατά τά μεσάνυχτα, ή κάμαρή του πλημμύρισε από πυκνό καπνό, τόν όποιον φαντάστηκε πώς θά διέλυε κανοντας διάφορες καθαλιστικές και μαγικές επικλήσεις στα πνεύματα!

«Έπειτα, ξαναπλάγιασε... Μά ήταν πεπρωμένο αυτός ο άνθρωπος που δέν είχε νικηθῆ ούτε από τόν άέρα, ούτε από τó νερό, νά νικηθῆ από τή φωτιά, γιατί ο καπνός τόν έπνιξε στο τέλος, τή στιγμή ακριβώς που έτοιμαζόταν νά πηδήξη από τó παράθυρό του, αύτή τή φορά μάλιστα χωρίς τά «άγγελικά» φτερά του...»

ΤΟ ΓΟΗΤΡΟ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 37)

«Όσόσο είχα γαντζωθῆ σέ μιá τελευταία έλπίδα. Και ρώτησα ένα διπλανό μου στρατιώτη για τις ζωντανές Άφροδίτες τών Άθηνών, γι' αυτές που μου είχε μιλήσει ο Ξενοφών. Κι' αυτός μου άπάντησε:

—Θά σ' όδηγήσω σ' αυτές μόλις φύγουμε από δώ.

«Όταν ο αξιωματικός μās έβγαλε απ' τó ανυπόφορο αυτό Μουσείο, ο στρατιώτης με πήρε από τó μπράτσο και με πήγε σέ μιá θρωμερή συνοικία. Εκεί υπήρχαν ένα σωρό γυναίκες στήν ηλικία τής δικής μου. Δυσσαρεστήθηκα πολύ γι' αυτό, και καθώς παρακάλεσα τó σύντροφό μου για τελευταία φορά νά μου δείξη τή λαμπρή θεά, που ήταν ο σκοπός τού φριχτού ταξιδιού μου, εκείνος μου άπάντησε:

—Τί;... Μά όποια θέλεις απ' αυτές είναι ή Άφροδίτη!

Καλοί μου άνθρωποι, λυπηθήτε με, λυπηθήτε έναν συνάνθρωπό σας που κατάντησε σ' αυτά τά χάλια, που θυσίασε τή υγιουριά του για νά κυνηγήση σκιές.

ΤΟ ΧΡΗΜΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 43)

ωνται στήν αρχή σε φλόγες και ύστερα σε μιá χούφτα στάχτη. ...Ένοιωθα μιá ευχαριστησι που μου ήταν άγνωστη ως τότε: τή χαρά ότι είχα κάνει μιá καλή πράξι. Και συλλογίζομαι ότι αν τó χρήμα όλου τού κόσμου συγκεντρωμένο έλαμπε έτσι, θά παρουσιαζε ένα μεγαλοπρεπές θέαμα, προάγγελο τής άπολυτρώσεως όλου τού κόσμου.

—Δέν ήταν αλλοίμονο! πιαρά ένα όνειρο μακρινό κι' άπραγματοποίητο αυτό, γιατί αύτα τά χαρτιά που έκαιγα δέν ήταν παρά ή σκιά τών μεγάλων κομματιών τού κιτρίνου μετάλλου, τά όποια φυλαγόντουσαν ανάμεσα σέ πέτρινους και χαλύβδινους τοίχους Τραπεζών που θυμίζουν φρούρια. Θά έπρεπε πραγματικά νά μπορέση κανείς νά συγκεντρώση όλο αυτό τó κιτρινο μετάλλο, νά τó λυώση και ν' ανορθώση ένα μνημείο που νά τó ονομάση «μνημείο τής νίκης».

...Μετά τήν κλοπή, όλες ή σκέψεις μου πραγματοποιήθηκαν. Ο φίλος μου, άφου θρήνησε τά χρήματά του για λίγον καιρό, ξανάρχισε τήν παλιά του ζωή. Είπε σήμερα ένας άνθρωπος τίμιος κι' ευτυχισμένος που κερδίζει τήν ζωή του με τήν εργασία του.

...Αύτή ή δοκιμή μ' έκανε νά πιστέψω πιό σταθερά στις πεποιθήσεις μου.

...Κι' από τότε δέν άφηνα πειά καμμιά ευκαιρία νά μου ξεφεύγη. Έμπαινα τή νύχτα, μέσα στα σπίτια, στα όποια ήξερα πώς φυλαγόντουσαν μεγάλα χρηματικά ποσά, τά έκλεβα και πρόσφερα στον έαυτό μου μιá μεγάλη ευχαριστησι νά τά καιώ στο φούρνο μου.

...Όφείλω νά όμολογήσω ότι ή τύχη μ' ευνόησε πάντοτε, ως τήν τελευταία φορά που με συνέλαβαν νά κλέβω επ' αυτοφώρω.

...Ξέρετε τά όπόλοιπα. Με φυλάκισαν και μ' όδήγησαν έδω...

...Τό έγκλημά μου είναι ότι εργάστηκα για τó καλό τής ανθρωπότητας και ότι ριψοκινδύνευσα τή ζωή μου γι' αυτόν τόν σκοπό.

...Μά οι νόμοι τής κοινωνίας έχουν προσδιορίσει τιμωρίες έναντίον τής θυσίας μου. Τί νά γίνη; Οι άνθρωποι αγαπούν τόσο τόν πόνο τους, ώστε δέν θέλουν νά λυτρωθούν απ' αυτόν...

...Μπορείτε τώρα νά με καταδικάσετε σ' όποιαδήποτε ποινή θέλετε. Άποκρούω μόνο τήν κατηγορία τού δικηγόρου μου. Δέν είμαι τρελλός, κύριε πρόεδρε. ΓΙΑΣΑΡ ΝΑΜΠΙ

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΩΝ ΣΥΜΜΟΡΙΩΝ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 16)

Ντόμινσον, γιατί μετά από τήν εκτέλεσι τής παραγγελίας των έκριναν καλό νά τον όλοφονήσουν για νά μη τούς προδώση.

«Όσο τώρα για τήν μίς Σμίθ, αύτή παρεδόθη στους γονείς της, άφου κατέβαλαν τριάντα χιλιάδες δολάρια. Τόσο δέ τήν είχαν τρυμοκρατήσει, ώστε έδήλωσε στους άστυνομικούς νά παψουν νά ασχολούνται με αύτήν τήν ύπόθεσι, γιατί δέν είχε καμμιά διάθεσι νά χάση τήν ζωήν της.

«Άλλά και ή Μάρλεν Ντήτριχ δέν πέρασε έφιαλτικές μέρες και νύκτες άγωνίας τόν τελευταίον καιρό τής παραμονής της στήν Άμερική;

—Ο φόβος τών «κιντνάπερς», έδήλωσε στους δημοσιογράφους κόντεψε νά με κάνη νευρασθενική. Φαντασθήτε ήθελαν νά μου κλέψουν τó παιδί μου!

Και ή «Ξανθή Άφροδίτη» ήρθε στήν Εύρώπη με τήν έλπίδα ότι θά γλυτώση από αυτόν τόν φοβερό κίνδυνο τής κόρης της.

Οι «κιντνάπερς» σήμερα στον Νέον Κόσμον θρίσκονται στις δόξες των. Η συμμορίες των είναι τόσον πολυάριθμες και τόσον καλά όργανωμένες, όπως έναν καιρό ήταν ή συμμορίες τών γκάγκστερς. Και ο λόγος είναι ότι σ' αυτές τις σπείρες τών άπαγωγέων μετέχουν άπαισιόι άνθρωποι με μεγάλη θέσι στήν κοινωνία, οι όποιοι τούς υποβοηθούν νά παραμένουν ασύλληπτοι, φοβούμενοι ότι αν άρνηθούν, θά πληρώσουν πολύ ακριβά αύτήν τήν τιμιότητά τους.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

Η ΠΙΚΡΑΓΓΟΥΡΙΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 38)

λον τόν ευγενή κόσμον τής αύλης, και άνέτρεψε τόν ντενεκέ και σέ τέτοιον τρόπον μάλιστα, ώστε περδικλωθείς τó θράδυ ο νοικοκύρης τού περιβολιού, νά τόν άρπάξη, τήν έπομένη, θυμωμένος και νά τόν πετάξη στο κάρρο τής καθαριότητας.

—Τί βραχεία ή ζωή και τί κακός ο κόσμος! έφώναξε για τελευταία πειά φορά επάνω στα σκουπίδια ο δύστηχος ντενεκές.

Και πλέον δέν άκούστηκε!

Κ' ή πικραγουριά; Αύτή καρποβολεί άκόμα μακρουλά, πρασινωπά πικραγουριά. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.